

เพชรสีเพลิง

บทที่ 22

ไม่มีใครรู้ว่าสหัสตั้งใจที่จะไปส่งเพื่อนทั้งสองของภัสสรก่อน จึงย้อนกลับมาส่งเธอ และภัสสรเองก็อึดอ้อมกับความใจดีของ ชายหนุ่มรุ่นพี่ชายใหญ่คนนี้ จนลืมนึกเสียใจไปว่า เหตุใดเขาต้องถาม ทางไปบ้านเพื่อนทั้งสองหลายครั้งกว่าจะส่งถึง แต่ที่ไม่ต้องถาม เธอซ้ำเป็นครั้งที่สองเลย

“คุณพ่อจะว่าไหมครับที่ไม่ได้กลับเมื่อวาน ซ้ำยังมีใครก็ไม่รู้ หน้าตาไวใจไม่ได้มาส่งอีกด้วย”

“ไม่ว่าหรอกค่ะ พี่โยกับพี่พรรณคงตอบคำถามแทนไปแล้ว แล้ววันนี้พ่อก็ไม่อยู่บ้าน เห็นพี่พรรณบอกว่าจะไปธุระที่ไหนกันก็ไม่ทราบ”

ชายหนุ่มรู้สึกโล่งใจ หากพ่อเธออยู่ก็คงจะเป็นการไม่สุภาพ เลยที่เขาปล่อยเธอลงหน้าบ้านโดยไม่เข้าไปแสดงคารวะทักทาย

เขาชำเลื่องตามอง

“แล้วพี่สาวล่ะครับ”

“ไม่แน่ใจค่ะ ประทิววันหยุดเป็นวันที่พี่ส้มจะไปร้านเสริมสวย สระผมหวดตัวหวดหน้า แต่ว่าส่วนใหญ่คือมีนัด”

“แฟนหรือครับ”

“คงเป็นเพื่อนมากกว่าค่ะ อย่างพี่โยก็เคยไปไหนมาไหนกับ พี่ส้มมาก่อน แล้วตอนนี้พี่ส้มก็ไปกับคนอื่น แต่เขาคุยกันดีอย่างเพื่อน คนหนึ่ง”

“เธอคงจะมีเพื่อนเยอะ” น้ำเสียงอีกฝ่ายประชดประชัน

หญิงสาวไม่รู้ถึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้สีหน้าขมขื่นที่เจือยิ้มจึงเล่าไปเรื่อย “พี่ส้มบอกสรรว่าถ้ารู้จักใครก็ให้คบกันอย่างเพื่อนไว้ก่อน แฟนนะ จะมีเมื่อไรก็ได้ แต่ว่ามีแล้วปัญหาจะมากและแก้ยากแล้วยังเสียเวลา เสียหน้าตาและเสียหัวใจด้วย”

“เธอพูดยังกับผู้ใช้วิชาญเลยนะครับ”

“ก็เค้ามีคนมาชอบหลายคนนี่คะ คนสวยก็แบบนี้แหละ แต่พี่ส้มไม่เห็นเคยชอบใครจริงเลยสักคน”

“สงสัยทำให้หนุ่มๆ ออกหักมาเยอะแล้ว”

“ไม่รู้สิคะ แต่ว่า...” เธอทำสีหน้าครุ่นคิด “หลังๆ นี้ดูพี่ส้ม ชึมๆ แล้วก็พูดจาแปลกๆ ไม่รู้ว่าเป็นอะไรไปค่ะ”

ประกายตาอีกฝ่ายวามวาม “หรือครับ”

“จริงซี สรมัวแต่สนใจอยู่กับตัวเอง ลืมไปสนิทเลยว่าพี่ส้ม อาจจะกำลังมีเรื่องไม่สบายใจ สรรนี้แยจริงๆ”

“เธอ... พูดแปลกๆ ยังไงครับ”

หญิงสาวเล่าหลังจากนั่งคิด

“สรเคยชอบพี่โย แล้วถึงอนพี่โยเพราะพี่พรรณ พี่ส้มพูดให้สร รู้ว่าเรื่องที่สรอนพี่โยนั้นมันลึกนิตเดียว ในอนาคตจะต้องเจอมากกว่านี้ไม่ว่าผู้ชายของสร จะเป็นพี่โยหรือว่าใครก็ตาม... แล้ว...”

“แล้ว...?”

“เธอพูดอะไรบางอย่าง เหมือนกับเธอกำลังเจ็บปวด...”

มีรอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากของอีกฝ่าย

ป้ณรสินะหรือ กำลังเจ็บปวด....

“เธอพูดอะไรครับ”

“คล้ายๆ...” ภัสสรนั่งนึกทบทวนแล้วเรียบเรียงคำพูดของ พี่สาวออกมา “ถ้าเรารักใครจริงๆ สักคน... เราอาจจะทำได้ทุกอย่าง ยอมทนเจ็บทรมาน ขอบ้างให้ได้เข้ามาแม้เพียงบางเศษบางส่วนก็ ยอมได้ทั้งนั้น.....”

“โอโฮ.....” เสียงขมิ้นเจ้าหัวเราะ

ภัสสรครุ่นคิดทบทวน

“ตอนนั้นดูเธอเศร้ามาก สรมัวแต่สนใจตัวเองเลยไม่ได้คิด อะไรอื่น ก็คืนนั้นพี่โยเอาชื่อพ่อมาอ้างบอกว่าจะมารับไปข้างนอก สรยังอนแล้วอยากเอาชนะเลยเรียกชยามา.... แล้ว.....”

น้ำเสียงบอกเล่าใสๆ ขาดหายไปเฉยๆ ชายหนุ่มหันมามอง พอดีจึงได้เห็นแววตาตระหนกเพราะเปลือยหลุดคำพูดที่ไม่คิดจะบอก ใครออกมา

“อะไรหรือครับ”

สีหน้าเธอเจื่อนจางลง “เปล่าค่ะ...”

“สรเรียกชยามา?”

หญิงสาวหันหน้ากลับไป น้ำตากลบตา “สรไม่ได้ตั้งใจ...”

“ตั้งใจอะไร” เสียงถามปลอบอ่อนโยน

อีกฝ่ายเช็ดน้ำตาป้อยโดยไม่มีคำตอบ

ชายหนุ่มหันมามองอีกครั้งก่อนจะจอดรถเข้าที่ข้างทาง

“สรไม่สบายใจอะไรอยากจะพูดออกมาหรือเปล่า ถ้าพูดแล้วสบายใจขึ้นพี่จะฟัง แต่ถ้าไม่อยากจะพูด พอใจจะเก็บไว้คนเดียว พี่ก็ไม่ว่าอะไร”

ภัสสรเช็ดน้ำตา สหสเป็นคนแรกที่เธอไว้ใจที่จะพูดสิ่งที่เกาะดำเป็นจุดบาปในใจออกมา เสียงเล่าขึ้นจุกด้วยความรู้สึกเสียใจ

“เพราะสรอนจะเอาชนะพี่โย ก็เลยโทรเรียกชยาให้มาพาออกข้างนอก ชยารับนั่งแท็กซี่มาแล้วก็เกิดอุบัติเหตุ ชยาคงไม่ตายถ้าไม่ใช่เพราะสร... สรไม่กล้าบอกพิมพลอยหรือสายใจ สองคนนั้นคงไม่ให้ภัยแน่ถ้ารู้เข้า”

ชายหนุ่มปลอบว่า “ชยาตายเพราะมันเป็นชะตาของเขา สรไม่ได้เป็นต้นเหตุ”

“เพราะสรคนเดียวเขาถึงออกจากบ้านมาตาย...”

“ไม่เอาหนา อย่าโทษตัวเอง.....”

มือแข็งแรงที่อบอุ่นจับมือเธอออกไปจากไบหน้าซ้าที่นอนน้ำตาประคองคางเรียวให้เงยขึ้น กระแสบางอย่างที่ถ่ายทอดจากสัมผัสและดวงตาคู่นั้นทำให้ภัสสรต้องนั่งงั้นเพราะความรู้สึกเหมือนถูกโลมไล้ด้วยมนต์ทิพย์ที่ไม่เคยมีใครทำให้เธอรู้สึกมาก่อน

ปลายมือใหญ่บรรจงปาดเช็ดน้ำตาให้ เสียงทุ้มพูดว่า

“ถึงหากสรเชื่อจริงๆ ว่าตัวเองผิด ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าพยายามยกโทษให้ตัวเองนะครับ สำหรับชยา พี่คิดว่าเขาไม่ได้โทษสร เขาไปสบายแล้ว...”

ภัสสรรับรู้ทุกคำพูด น้ำตาไหลเป็นทาง แต่ดวงตาระจ่างใสขึ้น เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกดีขึ้น หลังจากหม่นมัวเศร้าหมองกับความรู้สึกผิดบาปโทษตนเองมาเป็นเวลานาน.....

“พี่ส้ม.....”

ปัทมสี ชะงัก น้ำเสียงเรียกและสีหน้าของร่างที่กระโจนลงบันไดมาต้อนรับ สดใสยินดีจนเธอแปลกใจ

“อะไร ยัยสร พอลับจากบรรจุกระดุกชยาก็เสียงใสเลยหรือ”

“แหม สรคิดถึงพี่ส้มนะคะ”

ปัทมสีต้องมองน้องสาวอย่างฉงน เมื่อไม่กี่วันก่อนภัสสรโศกเศร้าร้องไห้เก็บตัวเงียบ ในตอนนี้ไบหน้าอ่อนสดใสเป็นคนละคน เธอไม่รู้ว่า “ใคร” ที่เธอไม่อยากพบเป็นผู้ทำให้น้องสาวเปลี่ยนไป

ภัสสรเองก็มองพี่สาวอย่างเพ่งพิศ ปัทมสีดูฝ่ายผอมหม่นหมองเป็นเพราะว่าเห็นกันอยู่ทุกวันแล้วยังมามีเรื่องชยา เธอจึงไม่ได้สังเกตมาก่อน

“สรอยากได้อะไรหรือ”

“แหม... พี่ส้ม... สรคิดถึงพี่ส้มจริงๆ นะคะ”

“แต่ว่าตอนนี้พี่เหนื่อยนะ อยากจะนอนแช่น้ำอุ่นแล้วละ”

เสียงเธอแหบโหย

“เดี๋ยวนี้เลยหรือคะ ทานมือเย็นมาหรือยัง”

“ทานแล้ว นี่สามทุ่มกว่าแล้วนะ แช่น้ำอุ่นสักพักแล้วพี่จะนอนเลย”

“งั้นสรผสมน้ำให้คะ”

ปัทมสีไม่ได้ปฏิเสธ น้องสาวคล่องแหวเธอขึ้นบันได พอถึงห้องก็เปิดประตูให้แล้วผลุบหายเข้าห้องน้ำ มีเสียงน้ำไหลจ๊อกๆ หญิงสาวตามไปดูเห็นร่างเล็กๆ กำลังล้างอ่างรูปยาวรืออย่างชะมัทเขม้น

ปัทมสีถอยกลับมา อ่อนอกอ่อนใจจนไม่อยากจะพูดกับใคร

เธอเพิ่งจะแยกจากเผด็จ ชายหนุ่มยังคงนัดเธอไปไหนต่อไหน แต่ทุกครั้งเธอก็ต้องจากเขาด้วยความเจ็บปวด

“หวังว่าเราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป”

นั่นเป็นคำพูดที่เขาย้ำเตือนทุกครั้งทีลาจาก

หลังจากความสัมพันธ์ซาบซึ่งวาวหวานในระยะแรก ซึ่งเธอเข้าใจว่ามันจะพาไปสู่จุดหมายที่ใฝ่ฝัน ชายหนุ่มกลับเปลี่ยนท่าที

และเน้นแต่คำว่าเพื่อน เขาเคยจุมพิตลาเธออย่างลึกซึ้งอ้อยอิ่ง แต่ต่อมากลับกลายเป็นเพียงการจับมืออำลาตามมารยาท

หญิงสาวไม่เข้าใจว่าทำไมเขารักเธอไม่ได้ ในเมื่อเธอเองยังพร้อมที่จะสละทุกอย่าง พร้อมที่จะสละการเป็นลูกรักที่ไม่เคยทำให้พ่อผิดหวัง ขอเพียงเขาพูดออกมาว่าเขารักและต้องการเธอเท่านั้น น้ำตาซึมออกมาอย่างห้ามไม่ได้

ภัสสรปล่อยให้หน้าอ่อนไหลลงผสมเกลือหอมในอ่าง ถอยออกมาเห็นพี่สาวกำลังปาดน้ำตาที่ หึงสาวชะงัก ทามเสียงอ่อน

“พี่ส้ม มีเรื่องกลุ้มใจอะไรคะ”

“เปล่า...” เสียงตอบขาดหาย

อีกฝ่ายมองตาปริบๆ ขยับปากแต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เธออายุน้อยกว่าพี่สาวกว่าห้าปี รู้สึกปัญญาตัวเองน้อยนิดเกินกว่าจะปลอมโยน

“ไปนอนเถอะ พี่ไม่ค่อยสบายอยากอยู่คนเดียวเจียบๆ”

ความเบิกบานเมื่อครู่ก่อนวูบหาย ภัสสรตั้งใจจะเล่าเรื่องสหัส แต่ป้ณรสีคงไม่มีแกใจอยากจะฟังในตอนนี้เป็นแน่

“คะ” เธอรับเสียงอ่อน ก่อนจะถอยออกจากห้องเจียบๆ

ป้ณรสีนั่งลงบนเตียง ก้มหน้าซบกับฝ่ามือแล้วร้องไห้

เผด็จรู้สึกอย่างไรกับเธอกันแน่ หลังจากที่ทำให้เธอหลงเข้าใจว่าเขาคือคู่ชีวิตที่เธอเฝ้ารอมาเป็นเวลานาน เขาก็เปลี่ยนไปเสียเฉยๆ เขายังชอบเธอมากพอที่จะนัดไปไหนๆ ด้วยอีก ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยถอยไปรักษาระยะความสัมพันธ์ห่างจากที่เคย เขารู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไรและเธอก็เห็นความหวั่นไหวฉายชัดออกมาจากดวงตาในใบหน้าคมสะอ้านนั้นหลายครั้งหลายหน... แต่ไม่ว่าจะอย่างไรชายหนุ่มก็ยังยืนยันความตั้งใจเดิม

“ผมจะกลับอเมริกา... หวังว่าจะได้พบคุณอีก... หวังว่าเราคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป...”

เธอรู้ว่าเขาพูดจริง.....

บรรยากาศที่มหาวิทยาลัยทำให้ภัสสรกลับมาเศร้าใจอีก เธอ นั่งซึมอยู่ในโต๊ะที่ชยาเคยนั่งด้วย พอมีใครพูดสะกิดใจ น้ำตาก็ร่วงผล็อย จนต้องลุกหนีไปร้องไห้

“ไม่เอาหน้า ไหนสัญญากันแล้วว่าจะไม่พูดให้เศร้ากันอีกแล้วยังไง” เพื่อนๆ ดิงกันเอง

พิมพลอยเอาใจด้วยการต่อโทรศัพท์ถึงสหัส แล้วส่งให้เธอพูด ภัสสรแปลกใจที่ได้ยินเสียงทุ้มของคนที่ไม่ชอบ

“สวัสดีครับ ยัยตัวแสบดีเจียบ”

สีหน้าเธอกระจ่างวูบ “พี่สหัส...”

“พิมโทรมาฟ้องว่าสรชัยแยอีกแล้วหรือ เป็นอะไรไปครับ”

น้ำเสียงเขาเหมือนฝนทิพย์โปรยปราย ภัสสรแทบจะลืมความโศกเศร้าที่ถูกเพื่อนคนอื่นๆ ย้ำเตือนเมื่อครู่ก่อน

“อดคิดถึงชยาไม่ได้คะ”

“คิดถึงก็คิดไป แต่คิดดีๆ ซิครับ”

“คิดดีๆ ยังไงคะ ก็มันเศร้านี้ ทุกวันเขาเคยอยู่ตรงนี้...”

“ก็คิดว่าเขาไปสบายแล้ว แต่งตัวเป็นเทวดามีรัศมีรอบๆ นั่งตัวลอยๆ อยู่ตรงหน้าเรา แล้วก็อาจจะกำลังนึกว่ามนุษย์นี้ตัวเหม็น แล้วก็ทิ่มจ้งเลย ดูซิร้องไห้ซึ่มกโป่งทำไมก็ไม่รู้ เขาไม่ได้กำลังทุกข์ยากลำบากเหมือนเราสักหน่อย”

“พี่สหัสว่าสรทิมเธอ...”

“เปล่าครับ ชยาว่าต่างหาก”

เธอเศร้าจนหัวเราะไม่ออก เสียงถามครุ่นคิด “คนตายแล้วสบายกว่าคนเป็นจริงๆ หรือคะ”

“แน่นอนอยู่แล้วครับ คิดดูซิว่าเป็นคนเป็นๆ นี่สบายหรือตื่นขึ้นมาก็ต้องรีบทำความสะอาดตัวเองก่อนที่ใครจะมาเห็น ต้องขยับถ่ายของเสียเหม็นๆ ที่เกิดขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่มีกินก็หิวกินไม่อร่อยก็หงุดหงิด มีโรคก็เป็นทุกข์ มีโรคหนักๆ เรือรังก็ทรมาณเป็นปีๆ หรือว่าถึงร่างกายจะปรกติดี แต่วันๆ หนึ่งก็ต้องทนกับการต่อสู้ดิ้นรนรอบตัว ที่ร้ายที่สุดแล้วหนีไปไหนไม่พ้นด้วยคือต้องทนกับตัวเองนี่ไงครับ...”

“แหม พี่สหัสสมกับเป็นหลานรักของหลวงลุงคล้ายเลย”

ชายหนุ่มหัวเราะขำๆ “ท่านสอนผมไว้เยอะเลยครับ
อยากฟังอีกไหม วันหลังจะได้พูดให้ฟัง”

“จริงหรือคะ”

“ว่างเมื่อไหร่ก็โทรมาสิครับ ผมมีเบอร์โทรผมอยู่แล้วนี่”

“พี่สหัสจะรำคาญสรหรือเปล่า”

“ไม่เลยครับ เป็นความยินดีอย่างยิ่ง”

หญิงสาวคืนโทรศัพท์ที่ให้เพื่อนด้วยความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ.....

สีหน้าของโยธินยังสลดหม่นมัวอยู่ตามเดิม พรรณรายไม่รู้ว่ามีอะไรซ่อนอยู่ข้างในนั้นบ้าง ดังนั้นจึงเข้าใจว่าเขาไม่สบายใจเพราะภัสสรทำตัวห่างเหิน

เธอบอกเขาว่า “น้องสรไม่ยอมรอตานข้าวด้วยค่ะ คุณโยต้องทานกับพรรณสองคนแล้วละ”

“คุณอาไม่อยู่หรือครับ”

สีหน้าเธอเจื่อนลง “ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจงใจเตือนหรือเปล่าว่าเธอเป็นคนของธิปไตย ไม่ใช่สาวโสติดิสระสักหน่อย

“ไปกับคุณเขวงค่ะ หมู่นี้ไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ พวกกันไปเล่นไฟแล้วยังมีเรื่องงานที่มีปัญหาขึ้นมากก็เลยมีเรื่องต้องเคลียแยะ”

พรรณรายไม่มีท่าทีจะเรียกภัสสร ชายหนุ่มจึงต้องทานอาหารกับเธอเงียบๆ อย่างเกรงใจและรักษาหน้าใจ หวังว่าภัสสรจะเดินลงบันไดมาเอง

ภัสสรได้ยินเสียงรถแต่พอไม่มีใครขึ้นมาก็รั้งอยู่ในห้องเธอย่องลงบันไดมาดูแล้วก็ถอยกลับ ภาพของพรรณรายที่หัวเราะหัวใครล้มอยู่กับอกของโยธินสองต่อสองในยามค่ำคืนนั้น เหมือนจะตามหลอกหลอน แม้ทั้งสองฝ่ายพยายามที่จะย้มาถึงความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แต่ตะกอนในใจเธอคล้ายถูกกวนให้คละคลุ้งขึ้นทุกครั้งยิ่งกว่าอื่นใด โยธินทำให้เธออดนึกไม่ได้ ว่าเธอเป็นคนทีเรียกชยาออกมาตาย

ภัสสรเหมือนถูกเตือนให้รู้สึกผิดบาปต่อชยาทุกครั้งที่อยู่ใกล้โยธิน ความรู้สึกนั้นติดตามรบกวนบีบคั้น แล้วก็แปลกทีเธอกลับรู้สึกดีขึ้นเมื่อพบสหัส การห่างเหินจากโยธินไม่ใช่มาจากความหึงหวงแงงอนอย่างทีคนอื่นๆ เข้าใจกัน และการทีเธอหนีไปหาสหัสก็ไม่ใช่เพื่อประชดโยธิน

แต่เป็นเพราะส่วนลึกในหัวใจเธอเรียกร้องโหยหา.....

พอเสร็จจากมื้ออาหาร โยธินก็นั่งชิมอยู่หน้าทีวี บ่อยครั้งทีหันมองไปทางบันไดแต่ไม่มีท่าทีว่าสาวน้อยทีเขารอคอยจะปรากฏตัว และพรรณรายทีสังเกตเห็นก็ยังไม่มืท่าทีจะตามหญิงสาวลงมาข้างล่างที่สุดเขาก็ต่อโทรศัพท์ถึงเธอ

“สรกำลังดูหนังสือจะสอบคะ พี่โยคุยกับพี่พรรณไปเถอะนะคะ”

ชายหนุ่มถอนใจ “พี่จะกลับแล้ว สรลงมาหน่อยสิ”

“ไม่ละคะ ลงมาประเดี๋ยวก้ออดคุยนานไม่ได้”

ชายหนุ่มถอนใจแต่ไม่ได้รับเร้ว

อีกครู่หนึ่งรถยนต์คันหรูก็แล่นออกไปจากประตูใหญ่โดยมีภัสสรแอบมองจากหน้าต่างชั้นบน พรรณรายทีออกมาส่งตรงลานหินหน้าบ้านได้แต่ยืนมองเศร้าๆ น้ำตาหยาดลงมาอย่างช่วยไม่ได้

เธอขึ้นมาแง้มประตูห้องภัสสร เห็นนั่งฟังเตี๋ยอ่านหนังสือเงียบ

“กำลังดูหนังสือเตรียมสอบจริงๆ หรือคะ น้องสร”

“จริงคะ พี่พรรณ ช่วงหลังๆ นี้สรไม่มีสมาธิ เรียนไม่ค่อยรู้เรื่องก็เลยต้องกลับมาตั้งใจหน่อย”

“ดีแล้วละคะ ยังไงก็ป้สุดท้ายแล้ว เรียนจบแล้วค่อยเล่นก็ได้”

หญิงสาวรุ่นพี่ปิดประตูห้อง ถอยจากไปเงียบๆ

ภัสสรพยายามจะมีสมาธิดูหนังสือ แต่สิ่งทีรบกวนจิตใจทำให้อต้องหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา แล้วต่อเบอร์ของสหัส

เสียงทุ้มๆ ทีตอบรับคล้ายกับเป็นน้ำทิพย์ชโลมใจ

เธอรู้สึกว่าชีวิตเธอจะขาดสิ่งนี้เสียไม่ได้.....